העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

רמזים בחרוזים

חשקה נפשו בבת־זוגי —
אותה בליל הכריח.
נו, מילא, היא היתה אשתי,
אך מי אותו הכריח?

* * *

איש־דברים מזהיר אכירה.
כל מלה שלו — היא לירה.
אך תחושה אותי רודפת
כי הלירה... מזוייפת.

יגאל רפפורט, חיפה

לא ילך

שחקן הבימה יהושע ברטונוב הוזמן בימי מלחמת־העצמאות להופיע בפני פלוגת חיילים. היו אלה בעיקר בני קיבוצים שהורגלו, בימים ההם, להאזין להופעתו של אמן ללא מחיאות־כף.

לאחר שכמה מן הקטעים שקרא נתקבלו בדומייה מוחלטת, פקעה סבלנותו של ברטונוב, והוא פנה לקהל ואמר:

„חברה! או שאתם מוחאים כפיים, או שאתם שורקים — אבל ככה זה לא ילך!"

מ. י., קיבוץ יגור

טעות לעולם צודקת

סרטן האחרון, לפני מותו של ג'יימס דין. (הארץ)
ע. ש., ירושלים

מחלה מוארת.

הרחבה נוספת של כויות השוסטים. (על המשמר)
אליק מג, חיפה

ששיחקו באש.

בחודשי הקיץ יורדת פוריותם של הפועלים. (הארץ)
אביטל בן־חורין, ירושלים

חוסר ילדיים עובדות.

18.30: בלילי ערבית. (מעריב)
מרדכי דן, תל־אביב

סיר הסירים.

מאגרות הספרות העברית

בלי ידיים

הסופר שלום עליכם הגיע פעם לביקור באחת הערים, בה נערכה לו קבלת פנים. באותו מעמד נוכח גם עורך־דין מפורסם, שדיבר אל הסופר מגבוה, וכדי להדגיש את רוב זילזולו, לא הוציא אף לרגע את ידיו מתוך כיסיו.

אמר לו שלום עליכם: „ראוי אתה שאברך עליך ברכת שהחיינו."

„מדוע?" שאל האיש.

„זו לי הפעם הראשונה," השיב שלום עליכם, „שאני רואה עורך־דין שידיו מונחות בתוך כיסיו שלו."

דעה הפוכה

חבורה של סופרים ישבה יום אחד ודיברה בסופר יהודי, שהיה ידוע בחופשיותו ושהגיע באותם הימים ליובל הארבעים.

אמר המשורר חיים נחמן ביאליק, שהשתתף באותה שיחה: „חכמינו זכרונם לברכה אמרו — בן ארבעים לבינה. אבל מה אפשר לעשות כשידידנו דרכו להתנגד לדברי חז"ל?"

איש הגון

כשנסבה בפעם אחרת השיחה על סופר אחר, שאף הוא לא התברך בחוכמה מופלגת, הזדרז ביאליק ואמר:

„על כל פנים, הוא אדם הגון."

„מה הגינותו?" תמהו השומעים.

„תוכו כברו," אמר ביאליק. „הוא נראה טפש גמור, והוא באמת טפש גמור."

זעקת האנוסה

ביאליק ישב פעם בחבורה של סופרים וקיטרג על אחד מהם, שאינו משתמש בלשון העברית כדרכה, ואינו חש את דקות משמעויותיה. „הרי הוא ממש אונס את הלשון," טען ביאליק.

„ואתה," שאלו אותו, „אינך אונס אותה?"

„אינני יודע," השיב ביאליק. „אך בכל אופן, כשאני אונס אותה אין היא צועקת, וכשהוא אונס אותה — היא צועקת."

המשורר והרופא

בערוב יומו, שוחח המשורר שאול טשרניחובסקי, שהיה, כידוע, גם רופא, עם אחד מידידיו. „אני יודע כי נותרו לי רק עוד חודשים אחדים," אמר המשורר.

„שטויות," ביקש הידיד לנחמו. „עוד תאריך ימים ושנים."

טשרניחובסקי השיב בחיוך עצוב ואמר: „על מה אתה מדבר — על המשורר טשרניחובסקי, או על הרופא טשרניחובסקי?"

זמנו של ספר

הסופר אורי ניסן גנסין עמד פעם בספריה ציבורית וראה נערה צעירה, שבאה לבקש ספר מסויים, הידוע בתיאוריו הנועזים. פיקפק הספרן אם לתת את הספר לנערה או לא, ולבסוף החליט לשאול לדעתו של הסופר.

אמר גנסין: „היום, כשהיא צעירה ורוצה לקרוא את הספר, אתה אינך מרשה לה. מחר, כשתהיה גדולה ואתה תרשה לה, לא תרצה היא לקרוא אותו. ומתי תקרא בכל זאת את הספר?"

בוראי העולם

הסופר שמואל יוסף עגנון דיבר פעם על כותבי הזכרונות, שזכרונם סובב תמיד רק על עצמם, וכל עניין שהם מזכירים הם מייחסים אותו לעצמם, ואם לא אותו לפחות את תחילתו, ואם לא את תחילתו לפחות את רעיונו.

„למזלנו," הוסיף עגנון ואמר, „כתוב — בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אילמלא כן היו אותם בעלי־הזכרונות טוענים כי הם שבראו אותם."

אי הבנה

יום אחד הביאו לעגנון ספר של סופר צעיר. קרא עגנון כמה דפים מן הספר, הניח אותו מידיו ואמר:

„למה לי לקרוא את הספר הזה ולא להבין? הרי מוטב לי לקרוא את קאנט ולא להבין."

לקקנות

יום אחד נסבה השיחה על סופר בינוני, שהפך לאדם גדול, לא בזכות כשרונו וחכמתו, אלא בזכות היותו מלחך־פינכתם של גדולי השלטון בישראל.

אמר המשורר אברהם שלונסקי: „אומנם, הוא איננו אינטלקט גדול, אבל לעומת זאת הוא אינטר־לקט גדול."

שם אמת

הסופר אברהם שרון, בעל אוסף האוטוגראפים והפורטרטים, נקרא, לפני שהחליף את שמו, בשם אברהם שבדרון. יום אחד, כאשר נשאל מה טעם החליף את שמו, השיב שרון:

„מפני שלאמיתו של דבר אין לי לא בית ולא דלת."

ספר לסבתא

מדינת הנגב

זה הכל התחיל כשמושה המשוגע מעין־ראדיאן פגש את דודו הצולע מרביבים. הוא היה מרוגז, מפני שבן־גוריון הוריד את השלט של עין־ראדיאן ודרש שזה יהיה יוטבתה. „אנחנו", אמר מושה, „יש לנו שני שלישים של מדינת־ישראל. ומה אנחנו מקבלים מהתקציב? כלום, אצבע משולשת. אפילו לא רבע. אפילו לא עשירית. אז מה?"

כעבור חודש, באסיפה כללית של כל החברה מרביבים ושדה־בוקר ו־קציעות ועין־ראדיאן והשאר החלט לפרוש ממדינת ישראל ולהקים מ־דינה חדשה בנגב. הגבול התחיל עשרה קילומטר מדרום לבאר־שבע, ונמשך עד למטה לאילת. האוכלוסיה מנתה 5322 נפש.

תחילה צחקו בתל־אביב ושלחו מבאר־שבע שלושה שוטרים עם סמל כדי לאסור את מושה. אבל מושה אמר לסמל יצחק לוי שהוא יכול להיות מפקח כללי של מדינת הנגב. והוא הסכים. אז שלחו פלוגה של צנחנים, אבל מושה מינה את המס־פא לרמטכ"ל.

אחת־שתיים נודע בעולם שיש עוד מדינה יהודית. הערבים השתגעו, אבל אמריקה ורוסיה שלחו מיד שגרירים כדי לסכסך אחד נגד השני, ואמריקה נתנה מענק ראשון בסך חמישים מיליון דולאר. כשחילקו את זה מצאו שזה יוצא אלף דולר לנפש, וכל אחד קנה לו מיד קרייזלר. אחר־כך נתן גולדמן למדינת הנגב את רבע ההכנסות של המגבית באמריקה, תמורת זה שלא תעשה מגבית חדשה, וכל אחד קנה לעצמו וילה.

זה יכול היה להימשך הרבה זמן, אבל כעבור שנה ניצל צה"ל את ההזדמנות, כשכל אזרחי מדינת־הנגב היו בשליחות בחוץ־לארץ, ותפס את הנגב במיבצע נועז של שלוש פלו־גות חרמ"ש. מאז יושב מושה ה־משוגע במכסיקו, בתור ראש הממ־שלה בגזלה.

הערות=שוליים

מה הצד השוה בין מבצע סיני לבין שביתת „אתא"? . . .

...את שניהם סיים בן־גוריון בנסיגה.

★ ★ ★

עמוד 30 של פסק־הדין במשפט עמוס בן־גוריון ייכנס להיסטוריה כ...

...עמוד הקלון של יחזקאל סחר.

★ ★ ★

באיזה נוסח מחזרת בריטניה אחרי מדינות ערב, עם חיסול עסקי חברת „ש ל" בישראל?...

...„ש ל"י „ש ל"ך — ו„ש ל"ך „ש ל"ך.

★ ★ ★

משפטו של ד"ר שלום, שמצא את אשתו בלילה בחברת קצין משטרה, מעורר הירהור נוגה...

...האמנם בכל טראגדיה מוכרח להיות מעורב קצין משטרה גבוה?

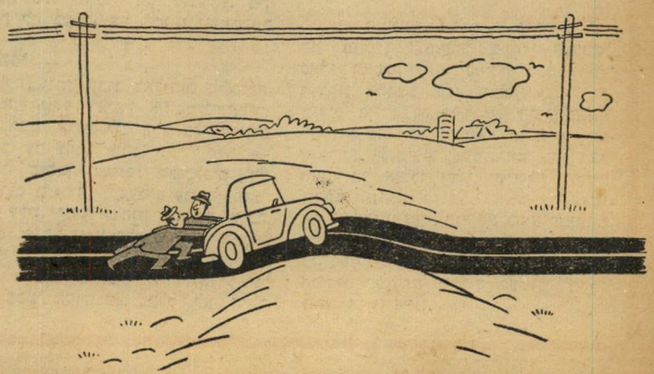

— „היא לא סוחבת טוב בעליות!"